

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/82/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010038
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2324010038.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Michala Polláka a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno e), odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 15.5.2024, č.k. 14T/3/2024-463, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.8.2024 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku sa napadnutý výrok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaný:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvale bytom D. XXX/XX, C. - E., Česká republika,

sa uznáva za vinného, že:

dňa 20.08.2023 v čase okolo 12:44 hod. v obci Diakovce na Ulici Hlavnej č. 847 v areáli kúpaliska AVA Thermalpark Diakovce počas kúpania v relaxačnom bazéne, kde bol vo vode ponorený, si z boxeriek vytiahol svoj pohlavný úd, pričom takto obnažený úd držal vo svojej ľavej ruke a následne začal masturbovať pred tam prítomnými návštevníkmi, medzi ktorými boli aj deti a ktorí sa v tom čase tiež kúpali v relaxačnom bazéne, čo vyvolalo pobúrenie a hnev návštevníkov, pričom obžalovaný svoj pohlavný úd vytiahol z boxeriek aj pred maloletými osobami F. G., nar. XX.XX.XXXX a H. I., nar. XX.XX.XXXX, ktoré uvedené aj spozorovali,

teda:

dopustil sa fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že vyvolával verejné pohoršenie vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu a čin spáchal na chránenej osobe - na dieťati, čím spáchal:

prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno e), odsek 2 písmeno d) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 364 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, na trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 sa mu ukladá ochranné liečenie sexuologické ambulantnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

1. Obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 15.05.2024, č. k. 14T/3/2024-463 uznaný za vinného, že

dňa 20.08.2023 v čase okolo 12:44 hod. v obci Diakovce na Ulici Hlavnej č. 847 v areáli kúpaliska AVA Thermalpark Diakovce počas kúpania v relaxačnom bazéne, kde bol vo vode ponorený, si z boxeriek vytiahol svoj pohlavný úd, pričom takto obnažený úd držal vo svojej ľavej ruke a následne začal masturbovať pred tam prítomnými návštevníkmi, medzi ktorými boli aj deti a ktorí sa v tom čase tiež kúpali v relaxačnom bazéne, čo vyvolalo pobúrenie a hnev návštevníkov, pričom obžalovaný svoj pohlavný úd vytiahol z boxeriek aj pred maloletými osobami F. G., nar. XX.XX.XXXX a H. I., nar. XX.XX.XXXX, ktoré uvedené aj spozorovali,

teda dopustil sa fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že vyvolával verejné pohoršenie vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu a čin spáchal na chránenej osobe - na dieťaťi, čím spáchal prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno e), odsek 2 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Za to mu súd uložil: Podľa § 364 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona ochranné liečenie sexuologické ambulantnou formou.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie iba obžalovaný, a to proti všetkým jeho výrokom, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku. Podané odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý uviedol, že

2.1. trestný čin výtržníctva je budovaný na úmyselnom zavinení, pričom obvinený nemal žiadny úmysel smerujúci k vyvolaniu verejného pohoršenia alebo úmysel smerujúci k hrubej neslušnosti. Utajeným spôsobom, a to skrytý v rohu kúpaliska pod hladinou, ktorá bránila priamemu vizuálnemu kontaktu, vykonával úkony v oblasti genitálií (hygiena, kontrola kožného ochorenia). Snahu o skrývanie a vyhýbanie sa pozornosti potvrdili všetci priami svedkovia. Svedok I. uvádza, že jeho prirodzenie videl až po nasadení potápačských okuliarov a cielenej previerke obvineného pod hladinou vody, pričom súčasne opisuje, že bol natočený k múru. Rovnako svedok G. uvádza, že potreboval na verifikáciu použiť potápačské okuliare, pričom však nepozoroval žiadne sexuálne praktiky a mal pocit, že sa obžalovaný skrýva. Z pertraktovaného skutkového stavu je preto možné vyvodiť, že absentuje úmysel obvineného k spáchaniu exhibicionizmu, či deviačnej sexuálnej praktiky pred verejnosťou.

2.2. Chýbajú aj znaky objektívnej stránky trestného činu, nakoľko kvôli spôsobu spáchania skutku nemožno konštatovať, že došlo k verejnému pohoršeniu, či verejnej expozícii konania, ktoré sú obligatórnymi predpokladmi tohto trestného činu. Nakoľko správanie obvineného bolo identifikovateľné a odhaliteľné len za pomoci potápačských okuliarov a ponárania sa v jeho blízkosti, tak nemožno pojednávať o verejnom priebehu a verejnom pohoršení. Žiadny svedok nepotvrdil, že by obžalovaný prejavoval snahu, aby bol spozorovaný. Práve naopak, všetci svedkovia potvrdili, že sa pozornosti vyhýbal a skrýval sa, ak vnímal, že ho niekto zbadal. Uvedená premisa potom vylučuje akýkoľvek exhibicionizmus, ktorý je zákonite prepojený s expozíciou genitálií iným subjektom, ku ktorému následku nedošlo. Rovnako všetci svedkovia dementovali, že by obžalovaný masturboval. Túto aktivitu sa snaží navodiť iba svedok C., ktorý však v rámci tejto okolnosti opisuje len svoje hypotézy a zdanie. Priamo na vlastné zmysly túto aktivitu nevidel a nevedel ju preto ani potvrdiť. Ak teda nie je preukázané, že obžalovaný masturboval, ani že sa snažil, aby bol pozorovaný, tak nie je možné konštatovať, že je naplnená dispozícia tohto trestného činu.

2.3. Pre možnosť komplexného hodnotenia dôkazného stavu je potrebné upriamiť pozornosť aj na výpovede a reakcie obžalovaného, ktorý vylúčil akýkoľvek sexuálny exhibicionizmus či masturbáciu na jeho strane.

2.4. Prostredníctvom existujúceho dôkazného stavu teda došlo minimálne k produkovaniu zásadných pochybností o vine obžalovaného a priebehu skutku. Zásada in dubio pro reo je špecifickým výrazom zásady prezumpcie nevinoty (Vassilios Stavropulos vs. Grécko, č. 35522/04, § 39) a vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z vopred prijatého presvedčenia, že obvinený spáchal trestný čin, aby dôkazné bremeno spočívalo na obžalobe, a aby prípadné pochybnosti boli využité v prospech obvineného (Laventis vs. Lotyšsko, č. 58442/10, § 125). V otázke spravodlivosti majú zmluvné štáty užší priestor pre uváženie v oblasti trestného stíhania, ako v oblasti občianskoprávných sporov (Dombo Beheer B.V. vs.

Holandsko z 27.10.1993, § 32). Záver pre meritórne rozhodnutie (uznanie viny) musí byť založený na istote a nie na pravdepodobnosti (Laventis vs. Lotyšsko, č. 58442/10, § 54).

2.5. Navrhujeme preto podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) zrušiť napadnutý rozsudok a postupom podľa § 322 ods. 3 rozhodnúť o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b).

3. Obžalovaný sám viacerými svojimi podaniami odôvodňoval nesprávnosť výrokov napadnutého rozsudku. Uviedol najmä nasledovné (zostručnené) :

3.1. V rozsudku sa nenachádza jediný dôkaz o vine obžalovaného, žiaden svedok nepopisuje konanie obžalovaného, ktoré by bolo možné hodnotiť ako sexuálnu exhibíciu.

3.2. Ďalej sa vyjadruje k svojmu predchádzajúcemu odsúdeniu z roku 2018, pričom poukazuje na to, že toto odsúdenie je zahladené a preto neexistuje žiadna priťažujúca okolnosť, ktorá by vychádzala z jeho predchádzajúceho odsúdenia. Týmto svojím predchádzajúcim odsúdeniam tiež uviedol, že tieto prebehli na základe kupčenia so spravodlivosťou.

3.3. Vo vzťahu k jednotlivým výpovediam uviedol, že všetky údaje slúžiace pre obvinenie sú lživé a polícia vytvorila skutok z výpovedí, ktoré nepopisujú konanie obvineného, ktoré sa mu kladie za vinu. Jeho výpoveď pritom bola ignorovaná. Svedok C. nehovorí pravdu, klame a ohováral obžalovaného pred návštevníkmi kúpaliska. Jeho svedectvo je v ostrom rozpore s výpoveďou svedkov I. a G.. Obžalovaný podrobným spôsobom rozoberá obsah výpovedí jednotlivých svedkov, poukazuje na rozpory medzi nimi a vyvodzuje záver, že nik z troch svedkov nepopisuje sexuálnu exhibíciu obžalovaného. Obžalovaný sa ďalej bráni, že v bazéne vykonával úkony osobnej hygieny a po odhalení tohto svojho konania sa snažil ujsť, skryť sa, pričom však takéto jeho konanie nie je trestný čin.

3.4. Poukázal aj na prácu súčasnej justície, ktorá argumenty na obranu ignoruje. Podľa obžalovaného je slovenská justícia najlepšie organizované zločinné spolčenie v republike. Vyhodnotenie dôkazov okresným súdom je nesprávne a nespravodlivé, pretože ignoruje výpovede svedkov a obžalovaného a odsúdenie stavia na prvotnej výpovedi svedka C.. Obžalovaný tiež poukázal na to, že na prokurátorku podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa a rovnako takéto trestné oznámenie podal aj na sudkyňu okresného súdu.

3.5. Za nesprávny považuje aj znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný v rozpore so zákonom a na základe nepravdivých údajov, ktoré boli znalcovi poskytnuté políciou. Tento znalecký posudok je neobjektívny.

3.6. Obžalovaný argumentuje tým, že mu nie je možné klásť za vinu konanie, ktoré zákon nezakazuje, respektíve, ktoré nenapĺňa žiadne zákonné znaky trestného činu. Poukazuje tiež na iné rozhodnutie tunajšieho súdu, ktorý ho prepustil z vydávacej väzby, do ktorej bol vzatý súvislosti s európskym zatýkacím rozkazom, ktorý bol vydaný súdom Českej republiky.

3.7. Obžalovaný navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu, s tým, že bude treba vypracovať objektívny znalecký posudok.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného, obžalovaný k odôvodneniu svojho odvolania doplnil:

3.8. Z toho, čo som uviedol vo svojom odvolaní, teda najmä z toho, že som sa nesnažil vystavovať sa záujmu alebo obdivu iných osôb, ale naopak, že som sa skrýval, je v rozpore s tým, že súd u mňa identifikoval existenciu tzv. nepriameho úmyslu. Z môjho konania, ktoré opisuje aj svedok C., je naopak zrejmé, že som sa snažil pred záujmom iných ľudí skryť. Bol som presvedčený, že som urobil dostatočné opatrenia na to, aby som nebol spozorovaný, ale bez primeraného dôvodu som sa spoliehal na to, že nespôsobím porušenie zákona. Samotná sudkyňa pripustila, že som sa skrýval, keď aj zo skutku uvedeného v obžalobe vypustila tú časť, ktorá mi kládla za vinu, že som sa snažil, aby som bol spozorovaný. Mám za to, že som sa nedopustil hrubej neslušnosti, aj pokiaľ došlo k obnaženiu môjho pohlavného údu, pretože som tak urobil na mieste, ktoré bolo odľahlé, skrýval som sa a nesnažil som sa akokoľvek upútať pozornosť iných osôb. Svedok C. na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď, keď oproti prípravnému konaniu uviedol, že síce nevidel obžalovaného masturbovať, ale vykonával iba pohyby, ktoré masturbáciu pripomínajú. Dôkaz o tom, že svedok C. klame, vyplýva aj z jeho výpovede, ktorá je uvedená v trestnom spise na čl. 1 a touto výpoveďou ovplyvnil ostatných svedkov, aj zasahujúcich príslušníkov polície. Aj z výpovede svedka G. vyplýva, že som svojím správaním sa nesnažil vyprovokovať moje pozorovanie inými osobami, naopak skrýval som sa.

3.9. Predchádzajúce odsúdenie za spáchanie iného skutku, aj keď rovnakého charakteru, nemôže byť nikdy dôkazom o tom, že som spáchal aj tento skutok, pre ktorý som aktuálne súdený. Veľká časť napadnutého rozsudku je založená na vnútornom presvedčení sudkyne, ktoré však nie je objektívne preskúmateľné. K spravodlivému rozhodnutiu je zo svedeckých výpovedí potrebné odstrániť to, čo si svedkovia myslia a ponechať tam iba to, čo naozaj videli. Predchádzajúce odsúdenie trestným rozkazom z roku 2018 je charakterizované tým, že nedošlo pri ňom k žiadnemu dokazovaniu pred súdom, ako aj

tým, že samotný trestný rozkaz nie je odôvodnený. Odsúdenie je už zahladené. Už pri predchádzajúcom rozhodnutí tunajšieho súdu o mojej väzbe súd konštatoval, že zahladené odsúdenie je možné vyhodnotiť v prospech obavy z mojej recidívy, nemožno ho však vyhodnocovať v môj neprospech pri ukladaní trestu. Keďže o tom, čo sa stalo pri mojom predchádzajúcom odsúdení, nie sú spoľahlivé informácie a viem o tom iba ja, nemožno mi toto predchádzajúce odsúdenie pripočítať ako priťažujúcu okolnosť. Považujem za nesprávne, aby mi bola zvýšená dolná hranica trestnej sadzby na základe rozhodnutia, ktoré neobsahuje žiadne odôvodnenie a ktorému nepredchádzalo žiadne dokazovanie.

3.10. Poukazujem na to, že za obdobné správanie sa iných ľudí, ktorí sa mali kúpať nahí v prírodnom prostredí, bolo pokutované vo výške 20 eur a ja mám za podobné správanie, pri ktorom nedošlo k sexuálnej exhibícii, dostať 20 mesiacov nepodmienečne. Aj preto, že som za obdobný skutok už bol odsúdený, teda za to, že som vykonával hygienu na verejnom mieste, tak už aj preto som si v tomto prípade dával väčší pozor. Je mi ľúto, že sa mi to nepodarilo.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniam obžalovaného a prokurátora nie je dôvod na ich zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak z iných dôvodov, než ktoré uvádza obžalovaný, ktoré bol však odvolací súd povinný zohľadniť z úradnej povinnosti, v zmysle ustanovení § 317 ods. 1, druhá veta a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

7. Skutkové zistenia prvostupňového súdu vo vzťahu k správaniu sa obžalovaného, ktoré naplnilo všetky zákonné znaky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, považuje odvolací súd za správne. Prvostupňový súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), ako i rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 14). Odvolací súd teda konštatuje, že prvostupňový súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

8. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

9. Prvostupňový súd v preskúmanom prípade postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a prečo, ako ja to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Rovnako uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vysporiadal sa i s obhajobou obžalovaného a odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným. Tým si splnil svoju zákonnú povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom.

10. Nakoľko rozhodnutia v prvostupňovom a v odvolacom konaní tvoria jednotu, nie je potrebné na tomto mieste opakovať všetky zistenia a závery prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine obžalovaného a ktoré považuje odvolací súd za vecne správne.

11. Podľa odvolacieho súdu stačí zopakovať, že o vine obžalovaného svedčia priame i nepriame dôkazy, vykonané na hlavnom pojednávaní, vrátane výpovede samotného obžalovaného. Sú to predovšetkým svedecké výpovede J. D. C., mal. F. G. a K. I. ako priame dôkazy, preukazujúce správanie sa obžalovaného na mieste činu, ktorých obsah uviedol dostatočne prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku. Závery znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie, ktoré vykonal MUDr. Ivan André, PhD., preukazujú, že obžalovaný trpí sexuálnou poruchou, deviáciou v zmysle pedofílie, ktorá má skôr maskovaný, skrytý charakter, bez snahy o bližší fyzický kontakt s deťmi, pre uspokojenie svojich sexuálnych potrieb využíva obžalovaný prostredie letných kúpalísk, kde svoje pudenie uvoľňuje exhibicionistickými prostriedkami. Závery znaleckého dokazovania zapadajú do popisu konania obžalovaného, ktoré uviedli vo svojich výpovediach vyššie uvedení svedkovia a výrazne objasňujú motiváciu konania obžalovaného a predstavujú nepriamy dôkaz k zisteniu zavinenia konania obžalovaného. Štruktúra vyššie uvedených usvedčujúcich priamych aj nepriamych dôkazov vytvára silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého vyplýva jednoznačný a presvedčivý záver, že obžalovaný sa dopustil na mieste verejne prístupnom správania, ktoré je potrebné kvalifikovať ako sexuálny exhibicionizmus.

12. Pokiaľ ide o ustálenie skutkového deja, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozviedol skutočností, ktoré mal z vykonaných dôkazov preukázané a zároveň sa podrobne vysporiadal s rozsiahlou obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ktorú vzniesol pred vydaním napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v tejto časti z odôvodnenia napadnutého rozsudku dal odpovede na všetky obhajobné námietky obžalovaného, ktoré sa obsahovo kryjú s jeho odvolacími námietkami. Odvolací súd sa s argumentáciou prvostupňového súdu v plnom rozsahu stotožňuje a preto na tomto mieste, v odvolacom konaní, nepovažuje za potrebné opakovať odpovede, ktoré dal obžalovanému už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

13. Správanie sa obžalovaného, ktorý si v priestoroch relaxačného bazéna, v ktorom sa nachádzajú zároveň dospelé osoby ako aj deti, v denných hodinách, obnažuje svoj pohlavný úd a s ktorým pod vodou manipuluje (podľa jeho vlastného vyjadrenia za účelom vykonávania hygieny a kontroly kožného ochorenia, po dobu asi desiatich minút), s prihliadnutím na vyššie uvedenú sexuálnu poruchu obžalovaného, ako aj s prihliadnutím na to, že v súvislosti s takýmto konaním bol už v minulosti právoplatne odsúdený a teda má bezprostrednú a vlastnú skúsenosť s trestnoprávnymi následkami takéhoto správania, je potrebné vyhodnotiť tak a to ako to urobil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku.

14. Je bez akýchkoľvek pochybností, že obžalovaný netrpel žiadnou poruchou, ktorá by bránila tomu, aby si bol plne vedomý, že obnažovanie svojho pohlavného údu v bazéne, v ktorom sa nachádzajú dospelé osoby, ako aj deti, vyvolá pohoršenie dospelých osôb, ktoré neprišli na kúpalisko, k relaxačnému bazénu na to, aby sledovali manipuláciu obžalovaného s jeho obnaženým pohlavným údom pod vodou, alebo

ktoré by chceli byť prítomné s takou osobou v bazéne alebo v blízkosti neho a ktorých takéto správanie obžalovaného znepokojí práve kvôli prítomnosti detí pri takomto správaní. Správaniu sa obžalovaného, ktoré vyplýva z vykonaného dokazovania tak dáva charakter sexuálnej exhibície to, že :

(i) v mieste, kde boli prítomné viaceré dospelé a nedospelé osoby obnažoval svoj pohlavný úd,
(ii) robil tak na mieste, na ktorom bolo takéto jeho správanie ľahko viditeľné (v bazéne, kde bola čistá voda, pod vodou v malej hĺbke, v ktorej sa potápali dospelé osoby i deti a to aj s plaveckými, či potápačskými okuliarmi – čo je v bazéne normálne a bežné) a
(iii) s prihliadnutím na jeho sexuálnu poruchu (deviáciu) a jeho predchádzajúce odsúdenia za spáchanie rovnakej trestnej činnosti, nie je prijateľné jeho vysvetlenie, že išlo o nedbanlivosť, že sa snažil skrývať, že išlo iba o vykonávanie hygienických úkonov a podobne. Jediným logickým vysvetlením, ktoré je opreté o závery znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie je, že jeho konanie súviselo práve a len s jeho sexuálnou poruchou a uspokojovaním jeho sexuálnych potrieb, keď svoje pudenie uvoľňoval exhibicionistickými prostriedkami.

15. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného, vrátane naplnenia a znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty (čin spáchal na chránenej osobe - na dieťati, ustanovenie § 364 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona), sa odvolací súd rovnako v plnej miere stotožňuje s odôvodením prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku a preto naň na tomto mieste iba odkazuje, bez potreby jeho opakovania. Prvostupňový súd rovnako obsahovo správne interpretoval význam termínu „sexuálny exhibicionizmus“.

16. K tým odvolacím námietkam obžalovaného, ktorými napáda nesprávne skutkové a právne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil prvostupňový súd.

17. Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného. Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia.

18. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

19. Odvolacie námietky obžalovaného smerovali aj proti záveru prvostupňového súdu u preukázaní tzv. nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) trestného zákona. K úmyslu obžalovaného, teda k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu, uvádza odvolací súd nasledovné. Špecifikum dokazovania znakov subjektívnej stránky trestného činu predstavuje fakt, že je postavené prevažne na nepriamych dôkazoch. Priamym dôkazom je len výpoveď samotného páchatela, resp. potenciálneho páchatela. S výpoveďou tejto osoby je spojené vysoké riziko účelovosti, preto v mnohých prípadoch práve nepriame dôkazy budú rozhodujúce pre preukázanie zavinenia, resp. iných znakov subjektívnej stránky trestného činu. Ak je dokazovanie založené najmä na nepriamych dôkazoch, existuje väčšie riziko nesprávneho ustálenia skutkového stavu. To však neznamená, že je vylúčené, aby súhrn nepriamych dôkazov bez pochybností preukázal existenciu obligatórnych znakov subjektívnej stránky trestného činu v takej podobe, ako ju vyžaduje Trestný zákon pri konkrétnej skutkovej podstate trestného činu.

20. V tomto prípade možno subjektívnu stránku žalovaného prečinu, tak ako ju správne ustálil prvostupňový súd, identifikovať na základe záverov znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie a zistených skutočností o predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného. Obžalovaný je osobou, ktorej rozpoznávací schopnosti neboli nijakým spôsobom obmedzené. Zároveň má predchádzajúce skúsenosti s trestnoprávnym postihom za správanie, ktorého spôsob a dokonca aj právna kvalifikácia sú takmer identické s aktuálne prejednávaným prípadom.

21. Na hlavnom pojednávaní bol ako listinný dôkaz oboznámený aj trestný rozkaz, ktorý bol vydaný dňa 30.06.2018 v konaní Okresného súdu Dunajská Streda spisová značka OT/87/2018 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.2018 (číslo listu 183). Týmto trestným rozkazom bol obžalovaný uznaný za vinného, že (skrátene a zostručnene) v roku 2018 v areáli termálneho kúpaliska, v krytom rekreačnom bazéne odhalil svoj pohlavný úd, pričom v jeho blízkosti v bazéne sa kúpalo a potápalo najmenej 6 detí, čo vyvolalo pobúrenie a hnev ostatných návštevníkov termálneho kúpaliska. Jeho čin bol kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keď sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že vyvolal verejné pohoršenie vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu v prítomnosti skupiny osôb mladších ako 18 rokov.

22. Znalecké dokazovania z odvetvia psychiatrie a sexuológie, ktoré vykonal MUDr. Ivan André PhD. a ktorého závery uviedol vo svojom znaleckom posudku č. 90/2023, preukázalo že obžalovaný trpí sexuálnou poruchou, deviáciou v zmysle pedofílie, ktorá má skôr maskovaný, skrytý charakter, bez snahy o bližší fyzický kontakt s deťmi. Podľa znaleckého posudku obžalovaný pre uspokojenie svojich sexuálnych potrieb využíva prostredie letných kúpalísk, kde svoje pudenie uvoľňuje exhibicionistickými prostriedkami. Z hľadiska rozpoznávacích schopností si musel obvinený, podľa znalca, neprípustnosť a nebezpečnosť svojho konania plne uvedomovať.

23. Skutočnosť uvedené v predchádzajúcich dvoch bodoch tohto rozsudku odôvodňujú záver, že obžalovaný vedel, že takýmto svojím konaním môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Nešlo z jeho strany teda o konanie, ktoré by sa dalo charakterizovať ako nebanlivostné, založené na nedostatku skúseností, nepozornosti alebo neschopnosti uvedomiť si následky svojho konania. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, vzhľadom na obsah odvolania obžalovaného, že predchádzajúce odsúdenie, uvedené v bode 21 tohto rozsudku, nie je dôkazom o spáchaní trestného činu, pre ktorý aktuálne súdený. Toto predchádzajúce odsúdenie je nepriamym dôkazom vo vzťahu k preukázaniu takzvaného nepriameho úmyslu obžalovaného ako páchatela skutku, pre ktorý je aktuálne súdený, v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona.

24. Ďalšie odvolacie námietky smerovali proti správnosti a zákonnosti znaleckého posudku uvedeného, citovaného v bode 21. tohto rozsudku.

25. Rovnako ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nemá pochybnosti o správnosti alebo zákonnosti podaného znaleckého posudku. Podľa názoru odvolacieho súdu mal znalec k vypracovaniu znaleckého posudku poskytnuté všetky relevantné informácie, ktoré v príslušnom štádiu trestného stíhania existovali a ktorými disponovali orgány činné v trestnom konaní. Poskytnuté informácie zo strany orgánov činných v trestnom konaní, doplnil znalec vlastným vyšetrením obžalovaného a z takto vykonaného skúmania vyvodil závery znaleckého posudku. Pri výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, sa znalec komplexne vyjadril jednak k obsahu svojho znaleckého posudku a jednak odpovedal na všetky otázky, ktoré mu v tejto súvislosti položil obžalovaný. V rámci hlavného pojednávania, pri výsluchu znalca, boli dodržané všetky práva obžalovaného ako strany trestného konania, ktorý sa v plnom rozsahu mohol oboznámiť so znaleckým posudkom, osobne vypočuť znalca a realizovať tak v plnom rozsahu svoje práva na obhajobu. Obžalovaný so závermi znaleckého posudku nesúhlasí, pokladá ho za nesprávny a nezákonný. V konaní pred prvostupňovým súdom, ani v odvolacom konaní však nepredložil žiadne konkrétne argumenty, s ktorými by sa mohol odvolací súd stotožniť a na základe, ktorých by bolo možné vyhodnotiť vykonané znalecké dokazovanie ako nesprávne alebo nezákonné. Tak ako uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, nespokojnosť obžalovaného so závermi znaleckého dokazovania, respektíve jeho subjektívne pocity a názory vo vzťahu ku kvalite práce orgánov činných v trestnom konaní a znalca, nie sú dôvodom na opakovanie znaleckého dokazovania alebo nariadenie kontrolného znaleckého posudku. Odvolací súd pri preskúmaní podaného znaleckého posudku a pri posúdení výpovede znalca na hlavnom pojednávaní, nezistil žiadne chyby, ktoré predpokladá ustanovenie § 146 Trestného poriadku (pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, nejasnosť alebo neúplnosť znaleckého posudku), ktoré by odôvodňovali pribratie iného znalca.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že u obžalovaného nejde o spáchanie prvého trestného činu takéhoto charakteru, o čom svedčí jeho predchádzajúce odsúdenie uvádzané v bode 21 tohto rozsudku, nie je možné konanie obžalovaného z pohľadu ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, vyhodnotiť tak, že jeho závažnosť by bola nepatrná, teda v jeho prípade nemožno uplatniť takzvaný materiálny korektív.

27. Vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, neuviedol obžalovaný konkrétne námietky, s výnimkou tej, že mu nemalo byť ako priťažujúca okolnosť zohľadnené predchádzajúce odsúdenie, keďže jeho predchádzajúce odsúdenie v Slovenskej republike bolo v čase vydania napadnutého rozsudku už zahladené.

28. K zisteniu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, vzhliadol

však jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m), teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností súd v zmysle § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona pristúpil k modifikácii dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby v § 364 ods. 2 Trestného zákona (šesť mesiacov) a túto zvýšil o jednu tretinu na šesťnásť mesiacov.

29. Postup prvostupňového súdu pri zohľadnení priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona bol správny. Obžalovanému bolo potrebné zohľadniť ako priťažujúcu okolnosť aj odsúdenia, ktoré boli vykonané súdmi Českej republiky a ktoré vyplývajú z oboznámeného listinného dôkazu - výpisu z európskeho informačného systému registrov trestov, ktorý sa v spise nachádza na čísle listu 186 až 200. Z tohto vyplýva, že obžalovaný bol rozhodnutím Okresného súdu Ostrava v konaní vedenom pod spisovou značkou 74 T 113/2015 uznaný za spáchanie trestného činu výtržníctva, ktorého spáchania sa dopustil dňa 14.07.2019 a za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok 2 mesiace, ktorého výkon ukončil dňa 25.02.2022. Uvedené odsúdenie je potrebné na posudzovanie uvedenej skutočnosti zohľadňovať v zmysle ustanovenia § 7b ods. 2 Trestného zákona.

30. Vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody, spôsobu jeho výkonu, ako aj vo vzťahu k uloženému ochrannému opatreniu, prvostupňový súd opäť komplexne a vecne správne uviedol dôvody, ktoré ho k uloženiu uvedených sankcií viedli, pričom tieto považuje odvolací súd za správne.

31. Dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku v celom jeho rozsahu, je výlučne skutočnosť, že s účinnosťou od 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z.z.

32. Novelizácia Trestného zákona sa dotkla aj ustanovení, ktoré bolo potrebné v tomto prípade aplikovať pri rozhodovaní o treste pre obžalovaného. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

33. Postupujúc podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je pre obžalovaného ako páchatel'a trestnej činnosti priaznivejšie, ako použitie Trestného zákona účinného v čase, keď spáchal trestný čin.

34. V prípade obžalovaného bolo vykonaným dokazovaním zistené, že pri rozhodovaní o treste je potrebné zohľadniť mu jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, teda, že už bol za trestný čin odsúdený. Poľahčujúcu okolnosť súd nenašiel. Pri prevahe priťažujúcich okolností na poľahčujúcimi okolnosťami bol povinný súd podľa Trestného zákona v znení účinného do 06.08.2024 uplatniť ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a na základe neho upraviť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v tomto prípade trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 364 ods. 2 Trestného zákona tak, že túto dolnú hranicu zvýšil o jednu tretinu.

35. Podľa ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, aplikujúc ustanovenia § 36 až 38 Trestného zákona, sa obžalovanému síce rovnako zohľadňuje iba jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (toto ustanovenie nebolo novelizáciou Trestného zákona dotknuté), avšak neaplikuje sa vyššie uvedené ustanovenie Trestného zákona, ktoré prikazuje zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami, nemá v prípade posudzovania trestného činu, ktorý je prečinom (§ 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona) podľa Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 žiaden vplyv na určenie výšky dolnej hranice trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest. Trestný zákon v znení účinnom od 06.08.2024 neobsahuje ustanovenie, ktoré by v prípade spáchania prečinov prikazovalo zvýšiť do hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností.

36. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ by odvolací súd postupoval podľa znenia Trestného zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, postupoval by rovnako ako prvostupňový súd pri vydávaní napadnutého rozsudku, teda uplatnil by ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenú v ustanovení § 364 ods. 2 Trestného zákona vo výške 6 mesiacov by zvýšil na 16 mesiacov. Trest by potom ukladal v trestnej sadzbe 16 mesiacov až 3 roky. Podľa znenia Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd obžalovanému ukladá trest v rámci sadzby uvedenej v § 364 ods. 2 Trestného zákona, teda 6 mesiacov až 3 roky. Pri konkurencii dvoch znení ustanovení Trestného zákona, ktoré rôznym spôsobom upravujú stanovenie trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest, je pre páchatel'a priaznivejšie to ustanovenie Trestného zákona, ktoré súdu umožňuje páchatel'ovi trestnej činnosti uložiť trest odňatia slobody, ktorého dolná hranica je nižšia.

37. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol vo všetkých výrokoch, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

38. Pokiaľ ide o rozhodnutie o vine, obžalovaného uznal za vinného zo spáchania skutku na rovnakom skutkovom a právnom základe, ako v napadnutom rozsudku, podľa ustanovení Trestného zákona v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu.

39. O treste pre obžalovaného rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, v týchto otázkach sa odvolací súd v plnej miere stotožnil so závermi prvostupňového súdu. Vo vzťahu k výške trestu a vychádzal odvolací súd z toho, že trestná sadzba, v rámci ktorej ukladá obžalovanému trest odňatia slobody, sa oproti napadnutému rozsudku zmenila v prospech obžalovaného, keď dolná hranica trestnej sadzby určená podľa ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je 6 mesiacov, horná hranica trestnej sadzby sa nezmenila, táto jej 3 roky. Reflektujúc uvedené zníženie dolnej hranice trestnej sadzby, rozhodol odvolací súd o uložení trestu odňatia slobody v nižšej výmere ako bol uložený napadnutým rozsudkom. Na dosiahnutie účelom trestu, ktoré sledujem ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov, ktoré podľa názoru súdu je spôsobilý naplniť účel ochrany spoločnosti pred obžalovaným, ako recidivujúcim páchatelom trestnej činnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Sekundárne má uložený trest aj účel takzvanej generálnej prevencie, teda ambíciu odradiť iných od páchania trestných činov. K naplneniu vyššie sledovaných účelom trestu má napomôcť aj uložené ochranné sexuologické liečenie, nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil spáchania trestnej činnosti v stave zmenšenej príčetnosti a jeho pobyt na slobode môže byť nebezpečný, čo vyplýva z vyššie uvedených záverov znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.